

Poduri de suflet

Ștefan Doroftei Doimneanu

Pe ringul de slove trenează cuvântul
Pășind printre rime obosit, amețit,
Prin gânduri aride îmi suieră vântul
Ce-aleargă prin zodii, de blestem însoțit.

Pe poduri de suflet stau umbre în zeghe
Cu doruri, ce-n taină pe lacrimi plutesc,
Lumina din sensuri în gânduri priveghe
Și-ncerc să rup taina dar nu reușesc.

E-atâta de rece exaltarea în orb
Și-atâta de caldă mahnirea bolnavă,
Pe-atom de durere mi-se-așează un corb
Ce croncăne-ntruna și scuipă otravă.

Tăioase cuvinte stârnesc nebunie
Iar noaptea mă prinde cu cătușe de zori,
Și plouă cu frică pe alba hârtie
Și țipă arena fără glasuri de-actori.

Pe spaima de mâine îmi scriu irealul
În timpul ce vine cu mișei hămesiți,
Mă doare abisul, și-mi roade moralul
Lăsându-mi doar ochii cu regrete ticsiți.

23.01.2019